

Komisario Palmun Erehdys-näytelmä on hauska, mutta synkkä tulkinta klassikkoromaanista

Mia 8A

Komisario Palmun Erehdyksestä tehty näytelmä kuuluu Turun Kaupunginteatterin vuoden 2019 ohjelmistoon. Näytelmän on ohjannut Panu Raipia.

Alun perin Mika Waltarin kirjoittaman kirjan näytelmäversio on onnistuttu saamaan näytelmänä toimivaksi, mutta silti alkuperäisen tarinan mukaiseksi.

Tarinan juoni koskee Bruno Rygseckin kuolemaan liittyviä epäselvyyksiä. Hänet löydetään kuolleena omasta kylpyammeestaan. Tapahtumat etenevät suurimmaksi osaksi aikajärjestyksessä, joskin esitys palaa välillä takaumina Brunon kuolemaa edeltävään aikaan. Takaumista huolimatta juoni pysyy selkeästi seurattavana.

Sivuhenkilöt eivät olleet kovinkaan yhteistyöhaluisia, kaikki pimittivät jotain Palmulta ja saivat siten mysteerivyvähden entistä sotkuisemmaksi. Heillä kaikilla oli jotain, minkä he halusivat salata joko Palmulta, muilta paikalla olijoilta tai jopa itseltään. Tarinan kaikki henkilöt kyttäkolmikkona lukuun ottamatta ovat joskus tehneet jotain, jonka eivät soisi tulevan päivänvaloon. Tarinasta tekee kiinnostavan hahmojen välinen jännite. Se ilmenee hyvin lahjakkaiden näyttelijöiden eleistä, liikkeistä ja puheesta. Lahjakaista näyttelijöistä puheen ollen, Komisario Palmua näyttävä Taneli Mäkelä vangitsee Palmun päättäväisen ja nokkelan persoonallisuuden. Näyttelijät myös käyttävät aikakauteen sopivaa kieltä, joka auttaa ymmärtämään missä ajassa oikein seikkaillaan.

Tapahtumapaikka on 1930- ja 1940-lukujen taitteessa oleva Helsinki. Tarkemmin tapahtumat sijoittuvat Bruno Rygseckin lokaaliin. Aikakausi ilmenee hyvin toimivasta lavastuksesta ja hienosta puvustuksesta. Yksikään henkilö ei missään välissä joudu kanniskelemaan rekvisiittaa lavalle tai lavalta pois niin että siitä aiheutuisi häiriötä tarinan kululle. Tämä saattaa kuulostaa itsestäänselvältä, mutta olen nähnyt monia näytelmiä, joissa huomio kiinnittyy koko ajan ylimääräiseen sähellykseen, joka tarpeettomasta roudauksesta syntyy. Kiinnitin huomiota myös dramaattiseen valaistukseen. Valot toivat näytelmään mielenkiintoista mystiikkaa ja kauhua.

Näytelmän puvustaja on tehnyt hyvää työtä. Puvut heijastavat 1930-luvun teemaa erinomaisesti. 1930-lukuisuus näkyy ja kuuluu takariville asti. Kaikilla on myös sen verran erilaiset asut, että heidät tunnistaa kauas.

Teemaa oli vaikea erottaa kaiken keskeltä, mutta lopuksi päädyin siihen tulokseen, että teemana oli kosto.

Näytelmä oli muuten todella hyvä, mutta puutteitakin oli. Tarkoituksena oli selvästi enemmän viihdyttää kuin herättää ajatuksia. Miksi ei esimerkiksi roolituksella luotu näytelmään ajankohtaisuutta, vaikkapa antamalla perinteisiä miesten rooleja naisille tai muille kuin kantasuomalaisille?